

En rejsende i Rios gader III

Byen skælver febrilsk i en rasende ild. Som en kæmpe-mæssig strandet hval kæmper den for at få vejret, begravet som den er under dampskyer fra den hede asfalt. I flere dage har der ikke været en eneste brise ude fra havet; heden stiger, når den driver ind over land, og når op på femogfyrre grader i byens centrum. Gadehundene får skum om flaben; gadebørnenes læber er sprukne af dehydrering; havets svage bølger slikker byens sår. Kun en bygge aflys skyller de støvede avenuer, der stinker af mennesker. Det rå, skarpe, smertefuldt blændende tropiske sollys trækker farverne ud som en hale af dis. Eftermiddage, der næsten ikke er til at holde ud ... Tiden flyver blindt forbi ... Timerne snor sig, jamrer, vrider sig. Alle kroppe er udmattede, klebrige, mattede til sidste celle. I en søvn, der lokker hende i døden, forsøger hun at samle kræfter til den forestående nat. Dagen er overladt til at rådne som et stykke frugt, hvis velsmagende stykker er spist op.

En tyrkisk kvinde vandrer planløst omkring i Rios gader efter at have søgt tilflugt i sit eget jeg som en snegl, der trækker sig ind i sin skal; hun er bange for pistolmundingen mod hendes tinding; hendes mund er som

sandpapir; hun går bævende; hun har store svedskjolder under armene ... Der er intet, hun kan stole på, bortset fra sine egne øjne; horisonten når ikke længere end hendes blik. Hun kæmper for at slæbe sin blege eksistens videre ud mod fremtiden, som er blevet forkastet her i dette barbariske land.

Hun er altid sulten, men mad fylder hende med væmmelse. Hun er altid træt, men bange for mareridt. Hun er altid tørstig, men ved ikke efter hvad. Hun ryger den ene cigaret efter den anden og kan ikke få sine hofter til at holde op med at skælve.

Hun vil gerne tage en vildfremmed forbipasserendes arm og trygle om et ord. Ikke om kærlighed eller romantik eller venskab; bare et ord. Det ene ord, som kan give alle lyde mening. Den trøtte skygge af hendes ryg, som er blottet for grusomhed, stryger forbi gadefolket.